

Tot Turcul, săracul...

Rusia a băgat România în războiu, tot cu scopul de a ajunge mai curând la Constantinopol și de a pune capăt dominației turcești la Dardanele, Galipoli, Asia Mică. Dar Turcii știe ce'l așteaptă — și nu fuge dela lupte — ci pornește unde datoria îl cheamă, spre a înfrânge atotputernicia Rusiei, fie pe câmpiile Galiției fie la strâmători, fie la Marea Neagră.

Prețul unui exemplar 10 fileri.

Dorul soldatului.

Frunză verde, floare aleasă
 Dor mă apasă, dor mă lasă,
 Și de aceia și de acasă
 Și de țara mea frumoasă,
 Decând țara mi-am lăsat
 Mult rău și dor m'a mâncat
 Și trăiesc înstrăinat
 Ca o pasăre în gălicică
 Cu mult dor, cu multă frică,
 Floricele înfloresc,
 Și cu dor trăiesc.
 Și tot acasă mă gândesc.
 La soția și la copii
 Din a Rusiei câmpii
 Din șanțuri și gropi săpate
 Petrecând și zi și noapte.
 Că dușmanii ne pândesc
 Și îndată ne pustiesc
 Vai ce lume am ajuns
 Ei pândesc și noi pândim
 Tot cum să ne pustim
 Dar bunul Dumnezeu
 Nu-i ca oamenii de rău
 Ci Dumnezeu este bun,
 El îndreaptă glonțul de tun,
 Mai aproape, mai departe
 Și ne apără de moarte.
 Numai nu-i știm mulțumi,
 După cum s'ar cuveni
 Primăvara a sosit
 Cu flori mândre de argint
 Și cum ne mai bucuram
 Pe, acasă când eram
 Crăciun și Paști le țineam
 Și cu drag petreceam,
 Ne uitam la codru verde
 Cât de bine îi șede,
 Ascultam cum cântă Cucu
 Și ne vedeam de-al nostru lucru.
 Pe aici nu cântă Cucu

Nici nu vezi oameni la lucru
 Căci câmpiile is pustite
 Și de lucrători lipsite.
 Că au fugit din alor sate
 Și au lăsat ce au avut toate
 Numai să scape de moarte
 Mulțumim Domnului sfânt
 Că nici n'am avut în gând
 Că n'o fi și pela noi
 Acest turburat război
 Dar Dumnezeu va feri
 De pe la noi n'o fi
 Să se îndure Domnu sfântu
 Și să-i facă acum sfârșit
 Că cu toți ne-am săturat
 De acest război turbat
 Pace în lume, pace în țară
 Să ne vedem liberi iară
 Acas în a noastră țară.
 Cu toți să ne bucurăm
 Cu familia și ce avem.
 Pentru că am scris așa
 Naveți de a vă supăra
 Că așa-i soartea pe aice
 Printre gloanțe și șrapnele
 Și cu bombe de ale rele.
 Nespălați și nemăcați
 Și cu necazul învățați
 Și trăim tot supărați
 Numai atunci ne bucurăm
 Când câte odată mai vedem.
 Câte un prieten, și-l întrebăm
 De acasă a mai auzit
 De când aici a venit
 Și acasă ce a lăsat
 Când aici a plecat.

Scrisă și introdusă de pe câmpu de război
 Cine le va ceti să și aducă aminte de noi

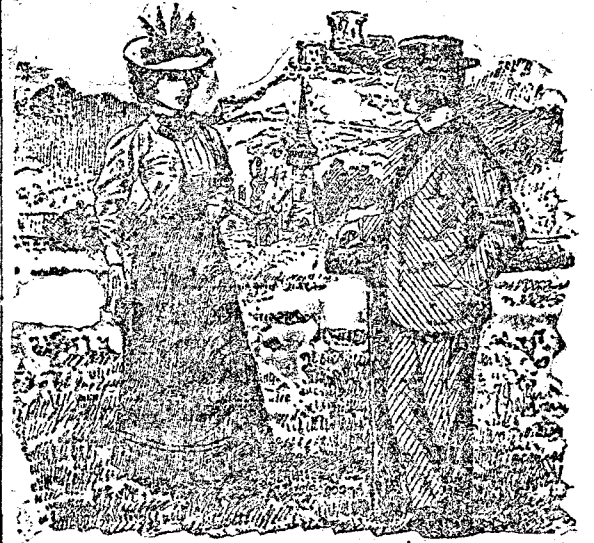
Achim Belulescu, Feneș,
 comitatul Caraș-Severin.

COLEGI

— Cine sunt acei trei domni dela masa vecină?
 — Colegi.
 — Cu toate acestea sunt foarte diferiți.
 — Și totuși sunt colegi: Unul e croitor, ce-
 lalt redactor, al treilea bancher.

ZALOG PREȚIOS

— Ia ascultă vizitiule! Mergi în vecin și schim-
 bă mîia asta de coroane.
 Vizitiul aleargă repede să schimbe banii. Ii
 și schimbă și îi aduce înapoi.
 — Și pentru ce ai lăsat aici pălăria asta zdră-
 joasă și unsuroasă?
 — Am lăsat-o ca zalog, ca să nu crezi, că am
 să fug cu banii.

CONSOLAȚIE BUNA

— Dragă bărbate plătește această pălărie, da-
 că te vei mai gândi mult, va eși din modă.
 — Nu te supăra de aceia scumpa mea, pen-
 truca până voi voi eu să ți-o cumpăr poate vine
 iar la modă.

„Ierboasa“.

Din credințele femeilor — de a nu lucra.

Din sus de satul Cetea, între sat a-
 decă și pădurea cea mare dela »Carbu-
 narea« se află imășul satului, numit
 »Ierboasa«.

Astăzi »Ierboasa« nu mai e așa cum
 spun bătrânii că a fost odată, — nu,
 căci dealul cel mare ce încunjură acest
 pășunat de cătră apus, nu mai e acoperit
 de copaci mari, ori de pădure mai
 rară ori mai deasă; iar părăiele, colinele
 și șesurile nu mai sunt acoperite cu
 pomi roditori, ci totul pare că e un loc
 de grădini cu pomi și păduri, se văd
 numai rîpi, pârte, și surpături de păm-
 mânt, așa că nu'l poți nici pășuna cum
 se cade, cu vitele. Dar cu toate acestea și
 astăzi se mai văd șanțuri părăsite, și
 oamenii mai bătrâni din Cetea știu să
 spună că la șanțul cutare, a locuit cu-
 tare ori cutare familie.

Și astăzi la paștea cea mai frumoasă
 îngrădită cu șanț vechiu, îi zic oameni
 din sat »Grădina lipștilor«.

Cel din urmă om care s'a retras la sat
 din »Ierboasa« a fost moșneagul Lipa
 Toader.

Într-o iarnă, acest Lipa Toader, ieșise
 la vînat prin cele păduri mari ce erau
 dela »Ierboasa« în sus.

În calea sa prin pădure, aproape de

un izvor a dat peste urmele unui om
 desculț.

În Ziua următoare cu noaptea în cap
 Badea Toader iara plecat spre izvorul cu
 urmele de om. Vrea adecă să știe ce pus-
 nic locuște pe acele locuri.

Aproape de izvor în cărare și-a lă-
 sat o cizmă, anume adusă de acasă, și
 s'a pus la pîndă, ca să afle ființa cea
 pribeagă.

N'a trecut mult și așteptatul sosește:
 era o femeie slabă ca o scîndură, de-
 scultă și îmbrăcată cu o țundră neagră și
 lungă până în pămînt.

După ce privi odată jur împrejur, se
 apropie de cizmă și o trase pe picior,
 dar văzând că e prea mare pentru pi-
 ciorul ei slăbit, a cercat și a tras-o pe
 amîndouă picioarele de odată.

În momentul când îi era aîndouă pi-
 cioarele în cizmă, Lipa sa ivit de unde
 era ascuns, și ea neputînd fugi, vrînd-
 nevrînd, a trebuit să meargă cu badea
 Toader până la casa lui, în »Ierboasa«.

În drum cătră casă a întrebato multe
 toate. Între altele și aceia, că de ce nu
 trăește în sat ca alți oameni? Ea a răs-
 puns, că este osîndită să trăiască ast-
 fel, pentrucă a păcătuit (?) de a măci-
 nat griu în zi de Duminică, și a făcut
 pîne într-o Vineri, iar Luni și Mercuri
 rea a părăsit ține.

Ajungînd la casa lui badea Lipa, a-

cesta a ospătat-o cu de ale mîncării, a-
 poi a sfătuit-o ca să rămîie în familia
 lui pe mai multă vreme.

Ea nu s'a împotrivit, dar la rugat să
 o lase să se reîntoarcă în dărîpt că are
 copil mic, făgăduind că se va reîntoarce
 cu copilul.

În ziua următoare, la timpul hotărît,
 femeia cu copilul la pept, a sosit, la ca-
 sa lui badea Toader, de și acesta nu mai
 avea nădejde să o mai vază vre-o dată.

După vre-o câteva zile, badea Toader,
 văzînd că femeia e tot supărată, ia zis:

— »De ai voie, și îți place să trăiești
 în familia mea, te primesc cu drag,
 că ești femeie necăjită și de omenie,
 iar de crezi că așa trebuie să ți fie soar-
 tea ca să fii tot singură, atunci ai voe
 liberă: poți pleca când voiești și pe
 timp mai lung ori mai scurt și să te
 reîntorci când ai voe și plăcere.

Femeia luîndu-și ziua bună și mulță-
 mind lui badea Lipa, a plecat cu copila-
 șul său la pept, precum a și venit și
 nu s'a mai reîntors nici astăzi.

Așa a povestit moș Lipa Toader la
 mulți săteni, dintre cari și azi mai tră-
 esc vre-o 2-3. Iar femeile din Cetea
 după vorba lui moș Lipa Toader și azi
 mai tin obiectul, că Duminica nu ma-
 cina înainte. Lăsați și Mercuri nu opă-
 resc haine și Vineri nu coc pâine.

Basmul nostru.

Mie și ție.

Plin de vloga tinereții
A pornit-o călătorul
În seninul dimineții
Să-și găscască 'n largul vieții
Viitorul...

Înima-i era curată
Fața, fragedă și plină
Și spre zarea depărtată
Sa 'ndreptat cu ochi ce 'noată
În lumină.

Mama-i dase, ca o zină,
Un buchet, par'că de ceară
Și cu florile în mână
S'a tot dus pe drumuri până
Către seară.

De 'ntâlnea în cale, feté,
Palide sau zimbitoare,
Iubitoare sau șirete,
Le prindea la toate 'n plete
Câte-o floare...

Li spusese la plecare
Biata-i mamă ce plângea:
— Drumu-i lung și viața-i mare,
Din buchet la ori și care
Să ru dea

Dar pe drum el dase sfatul
Și dojana ei uitărei.
Și 'mpărțea mereu, băiatul
Flori și flori pe sărutatul
Fiecărei!

Și cum seara se lăsase,
Răsărind văzu din ceață
Ce amurgu-o sângerase,
Pe iubita ce-o visase
Toată viața!

Și miresei călătorul,
Gol buchetu când i-aduse,
Fiindcă florile-i căzuse,
Pricepu risipitorul

Ce pierduse.

Cincinat Pavelescu.

TIGANII ȘI STELELE

I.—Ști tu, mă Faroane, de ce a fă-
Lzeu stelele?

II.—Știu, da!

II.—De ce?

II.—Păi de ahaia ma, More, că de
cumva s'ar găta luna, să hie din ce fa-
ce alta, că să vedem de unde, ce luăm

FICIORUL ȘI SURDUL

Ficiorul: Aveți multe vaci, moșule?
Surdul: Eu numai o fată mai am.

MARE DEOSEBIRE

— Cum ți-a plăcut cartea mea: »Arta
de a îmbătrâni?»

— Nu face. Așa n'o s'o citească ni-
menca. Trebuia să o întitulezi: »Arta
de a întineri!»

O RECENZIUNE

Barytonul român dela opera italiană
din capitala engleză, a cântat aseară în-
tr'o sală săsească, plină de nemți și de
unguri, pîese admirabile franțuzești cu
o veritabilă grandetă spaniolă. Puterea
vocei este ca o bombă rusească, iar pro-
nunțata clară ca aerul limpede din Al-
pii elvețieni. Sentimentul cu care cântă
celebrul artist, aprinde ca chibritele sve-
diane. Dulceața intonațiunii întrece
mult rahatul turcesc cu fâstăcuri. Ni-
mic forțat ca la un marș austriac, dimpo-
trivă o libertate belgiană în toată pre-
darea. Ca înfățișare o figură montene-
grină, ochi ageri de eschimoc cu un or-
gan făcut parcă din cea mai trainică
materie, ca o cămașă olandeză, (capăn
ca un bulgar, tenace ca un obstrucționist
croat, mândru ca un poleac, virtuosul
nostru — fără să-i facem reclamă ameri-
cană — credem, va avea în curând un
mare rol în concertul — european!

LOGICA HOLTEIULUI

»Vezi, că ai trecut peste 40 de ani, d-
le profesor; de ce nu te 'nsori?»

»Apoi uite ce este: una bătrână ni-
mi trebuie; una tânără, dacă m'ar lua
ar fi — o proastă ș'apoi o proastă —
ia-o — naiba!»

METODA NOUA DE A SCÖATE DINȚI

— D-le doctor ași dori să-mi scot dinții, dar
nu cu cleștele.

— Apoi cum să-i scot, să-i ademenesc cu cu-
ciuz?

UN MIC DESPOT

Copilul de 5 ani al unui preot a pă-
truns în altarul unei catedrale, pe când
se serba sfînta liturgie. Un preot din
altar îl întrebă, pe cine caută?

— Am venit să văd pe vlădica.

— Dar de ce vrei tu să vezi pe vlă-
dica?

— Și eu vreau să mă fac vlădică,
când oiu fi mare.

— Și de ce vrei să fi vlădica?

— Ica să-i pot porunci tatii...

LA JUDECATA

Judele: Pe D-ta te-a acuzat jidovul
că i-ai omorât cănele lovindu-l cu bita
drept în cap. Pentru ce ai făcut aceasta?

Acuzatul: Pentru că a sărit la mine să
mă muște.

Jidovul (întrepu): și plintru ce nu
lovit thu la el, la parte dhinapoi?

Acuzatul: (cătră jidov): Pentru ce nu
l'ai învățat D-ta să muște cu partea dhi-
napoi?

GLUME

O femeie săracă avea dorința, ca Dumnezeu să-i dea de știre cu trei zile înainte ziua morții ei, ca să se poată pregăti bine la drumul cel lung al morții.

Domnul ia ascultat dorința și cu trei zile înainte de moarte a trimis la femeie un înger. Femeia s'a speriat și când îngeru ia spus de ce a venit, femeia ia vorbit astfel: Bunule înger, te rog să-mi faci un bine, reîntorcete în cer și spunei Domnului, că nu mai aflat acasă.

Se bolnăvise greu un purdel al țiganului și tocmai primăvara, când începuseră pomii a înflori. Într-o zi țiganul ca să facă pe voia purdelului, îl întrebă:

Nu vrei tu ceva, mă danciu tatii. Ba vreau tată, răspunse purdelul, abea putând vorbi.

— Ce vrei tată? Aș mânca struguri.

De unde să-i dea țiganu struguri primăvara. Dar vrând totuși să-i facă pe poftă, se rugă lui Dumnezeu așa: Doamne, Doamne, lungestei boala, până vor crește strugurii.

Familia țigănească — cea mai vechie.

Un Domn fălos, având oaspeți, se lăuda, că familia lui e cea mai vechie.

— »Priviți, ca dovadă — zice — casa aceasta: în care moși-strămoșii mei au locuit înainte cu 170 de ani — și e atât de neagră!«

— »Eu totuși sunt din familie mult mai vechie — zice un țigan, din țara la ce cânta la masă, — că la mine nu numai casa, ci și pielea ni-e atât de neagră!«

CATANA CU OBSIT

Pe Garanciu lui Cula Zbegului l'au luat cătană. După ce a fost băgat în toate protocoalele, îl întreabă căpitanu: »no, măi Ganciule, da ce fel de cât ană vrei tu să fii?«

— »Cătană cu obsit, mă rog la Domn' căpitanu — răspunse Granciu miu de bucurie,

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

CONCEPȚIE PESIMISTA

»Tată dragă, când capeți musafiri, de ce trebuie să-i petreci până la ușe, când se duc?«

»Ca să te convingi, că — au plecat de fapt!«

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36.

Cântece din războiu

În bogata literatură ce a apărut în timpul războiului, cuprinzând sute de poezii populare plătuite de geniul popular de bună seamă, că cea mai nouă broșură apărută:

Cântece de dor și jale

ale eroilor noștri de pe câmpul de luptă și din spitale

scoasă în editura »Foi Poporului Român« este o lucrare prețioasă în privința aceasta. Ea dă o icoană minunată de bună cum gândeste, cum simte și cum luptă soldatul român aflat pe frontul rusec, italian sau sârb.

În broșura aceasta sunt adunate cu îngrijire cele mai frumoase poezii ce le-au scris soldații de pe toate fronturile și simți o plăcere deosebită citind vers după vers, așa cum fii poporului nostru le-au iscodit.

Indemnăm pe toți cetitorii noștri să-și procure această culegere de poezii pe care să o păstreze în bibliotecă lor și mai târziu ca o amintire a teribilului războiu, în care neamul nostru și-a vărsat sângele cel mai generos. Prețul unui exemplar e de 56 fileri, plus 5 fileri porto postal.

Dela administrația »Foaia Poporului Român«, Budapest, VII., Ilka-utca 36 se poate comanda următoarele:

Harta Europei

cea mai nouă ediție, care cuprinde toate țările învrăjbite, fiecare țară separat colorată costă 1.50 cor., plus 10 fileri porto postal.

Rugăciuni pentru soldați

cu binecuvântarea Pr. S. M. episcopul Dr. E. Cristea (pentru gr. orientali)

Prețul: 1 exemplar cu porto postal 10 fileri;

50 exemplare cu porto postal 3 cor. 20 fileri;

100 exemplare cu porto postal 5 cor. 30 fileri.

Visul Maicii Domnului

(carte legată) cu porto postal 45 fileri.

Octoihul

(carte frumos legată în roșu, cu 320 pagini), care cuprinde toate cântările bisericesti, ca: Rânduiala Vecerniei, Utreniei și a Liturghiei; cele opt glasuri pentru Dumineci, Podobiile, Polileul, Pripelele, Cătașii, Irmoascele, Svetilnele și multe altele, costă numai 2.40 cor., plus 20 fileri porto postal.